

var nødsaget til, naar de skulde til Byen i deres Erhverv, naar de skulde til Møde i Byerne, skulde handle og købe, at aflevere denne Skatteydelse, idet de maatte have deres Maaltider paa Restaurationer. Ud fra disse Oplysninger maa man i hvert Fald komme til det Resultat, at det er en Skat, der hviler paa mange forskellige Mennesker her i Landet, og som er en trykkende Byrde for dem. Hvis den høje Regering skulde blive mere hittepaasom end den tidligere Regering, vilde jeg derfor hilse et Forslag til Ændring og Aftastning eller en anden Vej at skaffe Midlerne frem paa med Glæde. Men jeg gaar ud fra, at vi fra alle Sider i Rigsdagen maa stræbe efter, at der er Balance paa Statens Regnskab, og det er Hovedgrunden til, at vi stemmer for Lovforslaget.

Brandes: Jeg skal uden den ringeste Begejstring, men med Beklagelse over, at det skal være nødvendigt at forlænge en for Befolkningen trykkende og ganske uretfærdig Skat, anbefale Lovforslaget. Jeg er overbevist om, at den højtærede Finansminister deler mine Følelser for denne Skat. Jeg hører nu til min Glæde, at det konservative Folkeparti nærer stor Tvivl og Betænkelighed overfor en Skat, som, da den i sin Tid blev gennemført, fandt Partiets næsten udelte Tilslutning.

Den Opfordring, som den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti til Slut rettede til den højtærede Finansminister om at tilstræbe enten en Omordning eller Bortfald af den nuværende Skat, kan jeg ganske tiltræde. Jeg vil haabe, at den højtærede Minister ogsaa vil være i Stand til at opfylde det Ønske, vi begge nærer.

Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling.

Finansministeren (Bramsnæs): Jeg har ganske den samme Opfattelse med Hensyn til denne Skat, som jeg havde i 1922. Jeg mener, at det er en urimelig Skat at paalægge en særlig Del af Befolkningen. Naar jeg ikke kan foreslaa den ophævet, er det, fordi der ikke er nogen Mulighed for at skaffe de Penge, som er kommet ind ved denne Skat, paa anden Maade. Hvis der var Mulighed derfor, skulde ingen hellere end jeg være kommet med Forslag om Ophævelse eller Omlægning af Skatten. Jeg skal derfor ogsaa tage de Udtalelser, den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti fremsatte desangående, til Efterretning.

Ogsaa jeg glæder mig over, at de

Konservative nu vilde finde det heldigt; om man kunde komme bort fra denne Skat. Det viser, at der er et stedse stigende Antal af Rigsdagens Partier, som mener, at man ikke skal bibeholde den længere end højst nødvendigt. Da Skatten blev indført, var der ikke samme Nødvendighed for dens Indførelse som nu for dens Bi-beholdelse. De to Partier, som havde Flertal i begge Rigsdagens Ting, kunde nemlig gennemføre, hvilke Skatter de vilde. Det er desværre ikke Tilfældet med den nuværende Regering. Derfor kan der nu ikke skaffes Midler paa anden Maade, og derfor maa jeg lade være med at foreslaa Loven ophævet.

Jeg gør opmærksom paa — det er naturligvis mere formelt —, at Lovforslaget ikke gaar ud paa en Forlængelse af Loven. Loven ophører ikke, den er permanent. Det, der gør, at Sagen behandles nu, er, at der staa i Loven, at den skal revideres, at der skal gives Rigsdagen Lejlighed til at beskæftige sig med den. Selv om man ønskede ikke at vedtage Lovforslaget, skete der intet med Hensyn til Loven. Den vilde vedblive at bestaa alligevel. Lovforslaget gaar ud paa en Ændring i Loven, hvorefter denne skal til Revision, til Diskussion kan vi sige, i Rigsdagen i næste Samling, idet jeg mener, at Rigsdagen allerede om et Aar bør have Lejlighed til paa ny at tage Stilling til, om Loven skal ændres paa den ene eller den anden Maade, eller om man eventuelt skulde helt af med den.

J. V. Christensen: Jeg forstaaer meget godt, at den højtærede Finansminister tager sine egne ældre Udtalelser til Efterretning. Jeg skal ikke forlænge Diskussionen derom, men kun fremhæve, at Ministeren nu siger, at Skatten har de samme daarlige Egenskaber, som han fandt, den havde, da han stod i Opposition, og at den egentlig er ganske uretfærdig, men at han dog alligevel som Finansminister anser det for nødvendigt at gennemføre den eller i alt Fald være med til, at den løber videre. I øvrigt var det de samme Grunde, nemlig finansielle Vanskeligheder, Nødvendigheden af at tilvejebringe Midler, der gjorde, at den da siddende Regering maatte gaa til denne i sig selv lidet populære Skat — for øvrigt maa man vel sige om alle Skatter, at de er lidet populære. Men jeg vil gerne benytte Lejligheden til at understrege, at der er en afgørende Mod sætning mellem den højtærede Ministers Stilling nu, som Minister og hans Stilling i sin Tid som Medlem af Oppositionen, da han i de aller-